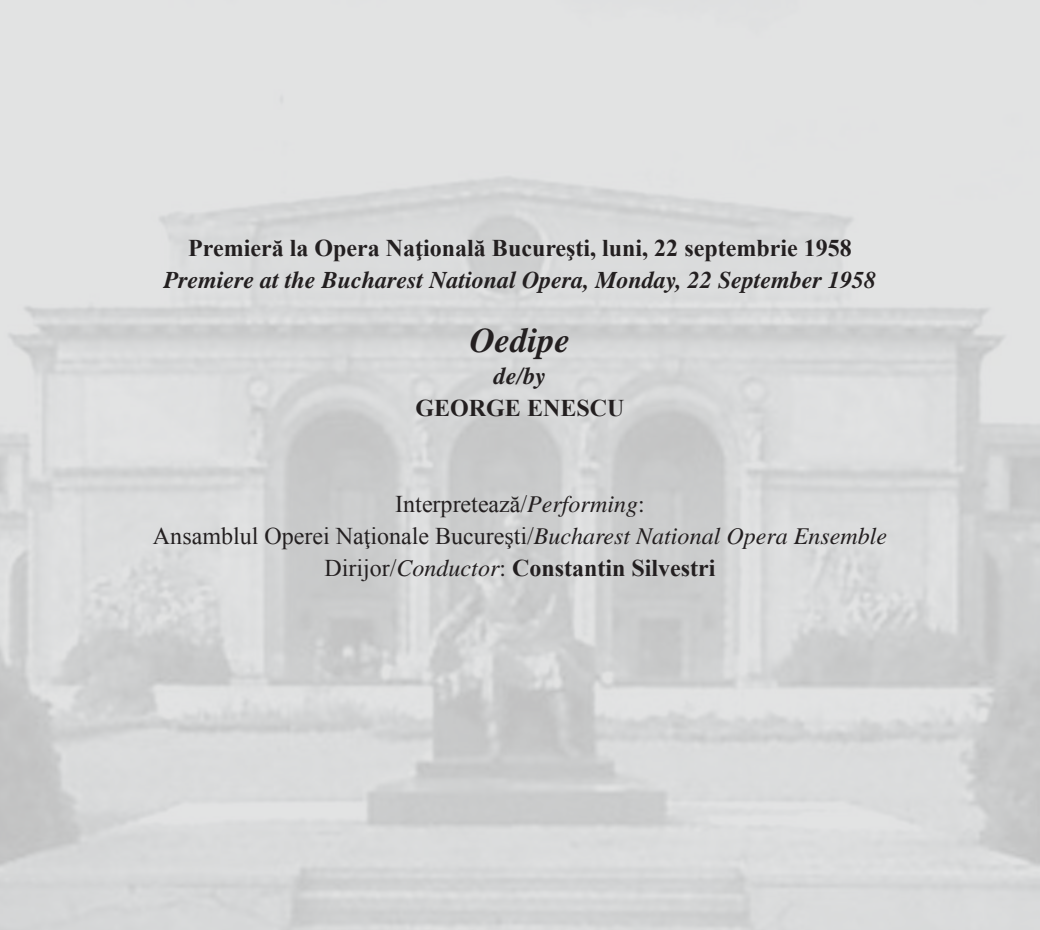

Festivalul Internațional „George Enescu”, ediția 1, 1958

George Enescu
OEDIPE

Premieră la Opera Națională București, luni, 22 septembrie 1958
Premiere at the Bucharest National Opera, Monday, 22 September 1958

Oedipe
de/by
GEORGE ENESCU

Interpretează/*Performing:*
Ansamblul Operei Naționale București/*Bucharest National Opera Ensemble*
Dirijor/*Conductor:* **Constantin Silvestri**

Soliști/Soloists:

David Ohanesian (bariton/*baritone*) – **Oedipe**
Elena Cernei (mezzosoprană/*mezzosoprano*) – **Iocasta/Jocaste**
Nicolae Secăreanu (bas/*bass*) – **Tiresias/Tirésias**
Zenaida Pally (mezzosoprană/*mezzosoprano*) – **Sfinxul/the Sphinx**
Ionel Tudoran (tenor) – **Laios/Laïos**
Alexandru Enăceanu (bariton/*baritone*) – **Creon/Créon**
George Mircea (tenor) – **păstorul/the shepherd**
Ioan Hvorov (bas/*bass*) – **Marele preot/the High Priest**
Valentin Loghin (bas/*bass*) – **Phorbas**
Jean Bănescu (bas/*bass*) – **străjerul/the watchman**
Ladislau Konya (bariton/*baritone*) – **Tezeu/Thésée**
Valentina Crețoiu (soprană/*soprano*) – **Antigona/Antigone**
Maria Săndulescu (contralto) – **Meropa/Mérope**

Mastru de cor/*Choirmaster*: Gheorghe Kulibin
Regizor/*Director*: Jean Rânzescu
Scenografia/*Scenography*: Roland Laub
Costume/*Costumes*: Ofelia Tutoveanu
Mastru de balet/*Balletmaster*: Gelu Matei

ACTUL 1 / ACT 1**Prolog / Prologue**

1. Preludiu orchestral / *Orchestral Prelude* 4'11"
2. Corul femeilor tebane „Rege Laios” (Marele preot) / *Chorus of theban women ‘King Laios’ (the High Priest);*
 Corul războinicilor tebani „Teba, cântă prin cele șapte porți” (Marele preot) / *Chorus of theban warriors ‘Thebes, sing through the seven gates’ (the High Priest);*
 Corul păstorilor „Echo, nimfă a munților” (Marele preot) / *Shepherds Chorus ‘Echo, nymph of the mountains’ (the High Priest);*
 Marele preot, apoi corurile „O, Foibos, Artemis” / *the High Priest, then choruses ‘Oh, Foibos, Artemis’* 5'17"
3. Defilarea și dansul păstorilor, apoi al femeilor tebane și al războinicilor „Copil divin, copil regesc” / *The parade and the dance of the shepherds, theban women and warriors ‘Divine child, royal child’;*
 Apariția fecioarelor tebane „Aduc din Delos” / *The theban maidens ‘I bring from Delos’;*
 Invocarea Marelui preot și a corurilor „Tată, du-ți copilul în fața strămoșilor” / *Invocation of the High Priest and choruses ‘Father, present your child in front of your ancestors’* 10'57"
4. Iocasta, apoi Laios „Copile, copilul meu” / *Jocaste, then Laios ‘Child, oh, my child’;*
 Tiresias „O, vai!” / *Tirésias ‘Oh, wow!’;*
 Lamento – coruri „O, vai! O, vai! Țară demnă de plâns!” / *Lament – choruses ‘Oh, pitiful country’;*
 Laios „Păstorule!... Vino!” / *Laios ‘Shepherd!... Come!’* 6'42"

ACTUL 2 / ACT 2**Tabloul I / 1st Tableau**

5. Preludiu orchestral / *Orchestral Prelude;*
 Cor invizibil „Adonis culcat” / *Invisible choir ‘Adonis laid down’* 4'04"
6. Forbaș „Oedipe”; Oedipe singur „Ah! Gustați fără mine din plăcerile permise!” / *Oedipe alone ‘Oh! Taste the licit pleasures without me’;*
 Corul invizibil, îndepărtându-se din ce în ce / *The invisible choir, going away more and more* 5'25"
7. Meropa, Oedipe „De ce tremuri, tu, fiul meu?” *Mérope, Oedipe ‘Why are you trembling, my son?’;*
 Oedipe singur „Voi pleca!” / *Oedipe alone ‘I shall leave!’;*
 Interludiu orchestral / *Orchestral Interlude* 7'09"

Tabloul II / IInd Tableau

8. Fluierul păstorului / *Shepherd’s pipe;*

- Păstorul „A și venit regele?” / *The shepherd ‘The king is already arrived?’* 3’22”
 9. Oedipe „Unde mă aflu?” / *Oedipe ‘Where am I?’*;
 Apariția lui Laios pe carul său. Paricidul / *Laios appears on his chariot. The parricide* 6’04”

Tabloul III / IIIrd Tableau

10. Interludiu orchestral / *Orchestral Interlude*;
 Străjerul „Din zori și până-n zori” / *The watchman ‘From dawn to dawn’* 4’04”
 11. Vocea lui Oedipe din depărtare „Există o băutură” / *Oedipe’s distant voice ‘There is a drink’*;
 Străjerul, Oedipe „Oprește-te, trecătorule!” / *The watchman, Oedipe ‘Stop, you traveller’* 4’50”
 12. Deșteptarea Sfinxului / *The awakening of the Sphinx* 0’42”
 13. Sfinxul „Te așteptam” / *The Sphinx ‘I was expecting you’* 3’22”
 14. Oedipe „Omul! Omul este mai puternic decât destinul!” / *Oedipe ‘The man! The man is stronger than destiny!’*;
 Moartea Sfinxului / *The Sphinx’s death* 1’43”
 15. Strigătul de bucurie al străjerului „Ho! Ho! Treziți-vă, tebani!” / *The watchman, joyfully cry out ‘Ho! Ho! Wake up, thebans!’*;
 Sosirea tebanilor / *The thebans arrival*;
 Năvala mulțimii pe scenă „O, bucurie, bucurie, bucurie!” / *The crowd rushing on stage ‘Oh, joy! Oh, joy! Oh, joy!’*;
 Fecioarele tebane / *The theban maidens ‘Evohe! Evohe!’*;
 Încoronarea lui Oedipe. Corurile „Glorie celui ce a ucis Sfinxul!” / *Oedipe’s crowning. Choruses ‘Glory to the one who killed the Sphinx!’*;
 Cortegiul Iocastei. Copiii „Căsătorie!” / *Jocaste’s procession. The children ‘Marriage!’* 7’17”
T.T.: 48’02”
 16. George Enescu despre Scena Sfinxului (din actul 2) / *George Enescu about the Sphinx Scene (from the second act)* 2’53”
T.T. CD 1: 78’12”

CD 2

ACTUL 3 / ACT 3

1. Corurile, cortegiul mortuar „Oh! Oh! Vai! Vai!” / *Choruses, funeral processions*;
 Oedipe, Marele preot, mulțimea „Al anticului Kadmos tânăr vlăstar” / *Oedipe, the High Priest, the crowd ‘The young offspring of the ancient Kadmos’* 5’58”

2. Intrarea lui Creon „Creon! Iată-l pe Creon!” / *Créon appears ‘Créon! There he is!’*;
Oedipe și mulțimea blestemând pe ucigașul lui Laios „Bine. Și acum, popor, ascultă-mă” / *Oedipe and the crowd cursing the murderer of Laios ‘Well. And now, people, listen to me’* 4’06”
3. Intrarea lui Tiresias „Iată-l pe Tiresias” / *Tirésias appears ‘There is Tirésias’*;
Cearta dintre Oedipe și Tiresias „Lasă-mă să plec din nou, o rege!” / *The dispute between Oedipe and Tirésias ‘Let me leave now, oh, king’*;
Ieșirea lui Tiresias / *The leaving of Tirésias* 6’26”
4. Oedipe și Creon „Iar tu, să nu mai apari niciodată în fața mea!” / *Oedipe and Créon ‘And you, never show your face again in front of me’*;
Iocasta, apărând „Ce aud, Oedipe?” / *Jocaste ‘What am I hearing, Oedipe?’*;
Ieșirea lui Creon / *Créon leaves* 3’11”
5. Oedipe „Ce spaimă ai făcut să-mi cuprindă sufletul!” / *Oedipe ‘What fear grasp my soul!’*;
Intrarea timidă a păstorului / *The shepherd enters*;
Intrarea lui Forbas „Locuitori ai cetății” / *Forbas enters ‘People of the citadel’*;
Ieșirea Iocastei „Vai! Nenorocitul!” / *Jocaste leaves ‘Oh! You misfortunated!’* 6’42”
6. Oedipe și păstorul „Recunoști pe omul acesta?” / *Oedipe and the shepherd ‘Do you recognize this man?’*;
Ieșirea lui Oedipe, mulțimea „Nefericitele! Nefericitele Oedipe!” / *Oedipe leaves, the people ‘Misfortunated! Misfortunated Oedipe!’*;
Intrarea lui Oedipe cu ochii scoși / *Oedipe enters blind 7’20”*
7. Intră Antigona și sora ei „Tată! Tată!” / *Antigone and her sister enters ‘Father! Father!’*;
Creon, Oedipe, mulțimea „Trebuie să pleci, Oedipe” / *Créon, Oedipe, the people ‘You must leave, Oedipe’*;
Antigona „Tată, te voi urma!” Oedipe „Fii binecuvântată” / *Antigone ‘Father, I will follow you! Oedipe ‘Be blessed’*;
Ieșirea lui Oedipe. Corurile „O, palat al lui Laios!” / *Oedipe is leaving. Choruses ‘Oh, palace of Laios’* 8’18”
- T.T.: 42’01”**

ACTUL 4 / ACT 4

Epilog / Epilogue

8. Preludiu orchestral / *Orchestral Prelude*;
Bătrâni athenieni, Tezeu „Binevoitoarelor!” / *Old athenians, Thésée ‘Benevolents!’*;
Ieșirea bătrânilor. Intră Oedipe și Antigona „Lumină a ochilor mei” / *The old men’s leaving. Oedipe and Antigone enters ‘Light of my eyes’* 13’47”

9. Intrarea lui Creon împreună cu câțiva tebani. Antigona „Tată! Tată! Creon!” / *Créon enters alongside the thebans. Antigone ‘Father! Father! Créon!’*;
Lupta Antigonei cu Creon. Corul bătrânilor atenieni care se apropie / *The fight between Antigone and Créon. Chorus of the old athenians, approaching*;
Antigona se aruncă la picioarele lui Tezeu „Îndurare, divinule Tezeu” / *Antigone at Thésée’s feet ‘Mercy, divine Thésée’* 8’07”
10. Eumenidele invizibile „Oedipe!” / *The invisible Eumenides ‘Oedipe!’*;
Oedipe, către Antigona „Adio, blândă Antigona, adio” / *Oedipe to Antigone ‘Good bye, gentle Antigone, good bye’*;
Oedipe, lui Tezeu „Și acum, Tezeu” / *Oedipe to Thésée ‘And now, Thésée’*;
Oedipe trece peste zidul de aramă. Bătrânii atenieni „Binevoitoarelor!” / *Oedipe crosses the copper wall. The old athenians ‘Benevolents!’* 9’18”
11. Disparația lui Oedipe lângă o grotă. Eumenidele, invizibile „Fericit acela al cărui suflet este curat” / *Oedipe’s disappearance near a cavern. The invisible Eumenides ‘Blessed be the one with pure soul’* 3’05”
T.T.: 34’17”
12. George Enescu despre compunerea operei *Oedipe* / *George Enescu about composing ‘Oedipe’ Opera* 1’03”
T.T. CD 2: 77’27”
T.T. CD 1 + CD 2: 155’39”

Înregistrări istorice/*Historical Recordings* Radio România (1958)

©+© 2011, Radio România

Album elaborat în cadrul Colectivului de Valorificare
a Patrimoniului Radio România
Album produced within the Recovery Group of Heritage Radio Romania
Redactor muzical/*Musical editor*: Tiberiu COMANDAȘU
Mastering: Marilena BARABAȘ
Grafică/*Graphics*: Constantin POPOVICI

„ODISEEA” PRIMULUI *OEDIPE* ROMÂNESC

Cel mai iubit „copil” al lui George Enescu – opera *Oedipe* – a avut un destin sinuos, parcă asemeni eroului său legendar, născându-se sub o zodie fericită, în acel 13 martie 1936 în care, la Opera Mare din Paris, a cunoscut un succes aparte, aplaudat de toate personalitățile vremii, bucurându-se de 33 de reprezentații în elegantul Palais Garnier, intrând apoi, pentru mai bine de două decenii, în uitare. Printr-o stranie coincidență, cam tot atâta timp cât lucrase maestrul la monumentală partitură, inspirată de tragicismul și forța expresivă a personajului legendar regăsit în piesele lui Sofocle, compozitorul lucrând cu Edmond Fleg la realizarea libretului în limba franceză, bazat pe *Oedipe rege* și, în ultimul act, *Oedipe la Colona*.

Premiera mondială s-a transmis în direct, astfel încât (și) numeroși melomani și muzicieni din țară au avut bucuria să o asculte la radioul „cu galenă”, printre aceștia aflându-se și Tiberiu Brediceanu care, în 1941, devenind directorul Operei Române, și-a propus să monteze lucrarea și la București, primind imediat acceptul lui Enescu, urmând ca acesta să dirijeze premiera românească, dorind însă ca apoi bagheta să fie preluată de George Georgescu. Din păcate, niciunul dintre deziderate nu s-a concretizat, deși se realizase și traducerea în limba română și, conform propunerii lui Enescu, se fotocopiase manuscrisul aflat în locuința sa din Paris, detalii pe care însuși Brediceanu le-a „devoalat” în revista „Muzica” din 1958. „Depunând eforturi cu totul excepționale, am fost fericiti să putem îndeplini această condiție a maestrului. Eram aproape de începerea lucrărilor de reconstrucție a Teatrului și pregătisem punerea în studiu a operei *Oedipe*, când Nemesis a hotărât brusc zădărnicierea tuturor speranțelor noastre, Teatrul Liric fiind, după 23 august 1944, bombardat și distrus.” Extrem de interesant, 31 august 1942, Enescu îi scria, de la Sinaia, lui Tiberiu Brediceanu: „Prea Stimate Domnule Director, prin această scrisoare declar că singura traducțiune a lui *Oedipe* făcută la piesa de Edmond Fleg și muzica de George Enescu pe care o autorizez este aceea a domnului Emanoil Ciomac, traducere care corespunde întru totul cerințelor muzicii, precum și celor dinamico-literare. Lucrarea a fost terminată astă-vară, traducătorul fiind în permanent contact cu mine. (...) În ceea ce privește condițiile materiale în legătură cu o eventuală reprezentare a operei *Oedipe* la București și care nu se referă la traducerea domnului Emanoil Ciomac cu drepturile domniei-sale respective, vă rog să binevoiți a vă adresa editorului acestei partituri, domnul Salabert.” Apoi, în 20 decembrie, maestrul menționa într-o altă epistolă: „Sunt viu mișcat de bunăvoința dumneavoastră către *Oedipe* al meu. Vă mulțumesc din inimă, asigurându-vă de cele mai devotate sentimente ale mele.”

Schimbările survenite la noi în 1944 au determinat și înlăturarea lui Tiberiu Brediceanu de la conducerea teatrului liric, proiectul prinzând din nou contur la începutul anilor '50, când funcția a fost deținută de

dirijorul Constantin Silvestri, despre care, peste ani, tenorul Dinu Bădescu își amintea că “a militat pentru reprezentarea operei *Oedipe*. Știu că la un moment dat amenința cu demisia dacă nu i se încuviințează punerea în scenă a capodoperei enesciene. Montarea era extrem de dificilă și costisitoare. Mobiliza toate resursele instituției.” (Dinu Bădescu – *Pe cărările unei vieți de boem*, p. 155-156). Și din nou hazardul a făcut ca maestrul să renunțe la postul de director în luna mai a anului 1955, când Enescu trecea în nemurire...

Dar Silvestri a continuat repetițiile pentru *Oedipe*, confruntându-se cu probleme multiple, începând chiar cu „discuții și nemulțumiri în legătură cu distribuția rolurilor”, aspect care a determinat Ministerul Culturii să-l trimită la Cluj, împreună cu Egizio Massini, Jean Rânzescu și adjunctul ministrului, Petre Țugui, pentru a selecta soliști adecvați. Și astfel a fost transferat baritonul David Ohanesian la Opera din capitală, descoperind personajul cu care apoi avea să se identifice întreaga viață. Cu eforturi enorme, depășind piedici incredibile, dar și dificultatea scriiturii complexe (apelând și la sferturi de ton, și la elemente ancestrale „topite” în sonuri de factură impresionistă și chiar expresionistă), partitura s-a „ridicat” în opt luni, iar regia a fost imaginată de Jean Rânzescu – o montare originală și foarte modernă la acea vreme -, în decorurile elegant stilizate create de Roland Laub și costumele inspirate de specificul antic schițate de Ofelia Tutoveanu, coregrafia și mișcarea scenică datorată lui Gelu Matei. Acțiunea se desfășura pe un podium circular, la baza căruia se afla corul, îmbrăcat în negru – comentator discret și omniprezent al evenimentelor și trăirilor eroilor –, personajul central având accente dramatice atingând paroxismul (în special în actul III), apariția statuară a baritonului, glasul său metalic, amplu, susținut de un temperament vulcanic și o investire emoțională unică, determinând o creație de neuitat. Iar pregnanța și rafinamentul cu care au fost gândite și realizate personajele, prestanța și vocile artiștilor de cotă internațională care le-au dat viață, au concurat la realizarea unui „întreg” artistic de o factură cu totul nouă pentru scena românească, extrem de unitar, dens și logic, derulându-se fluent, alert, cu momente de tensiune alternând cu secvențe de un lirism senin sau meditativ, înfruntările, suferințele și patosul gășindu-și rezolvarea în calmul filosofic din final, în trecerea spre infinit a eroului care, la capătul unor încercări teribile, a reușit, cel puțin în plan moral, să învingă destinul, așa cum el însuși afirmase în confruntarea cu Sfînxul – “omul este mai tare decât ursita!”

Premiera era programată în finalul primului Festival internațional „George Enescu”, manifestare de anvergură la care au luat parte personalități din întreaga lume, astfel încât, la repetiția generală din 16 septembrie, în sală s-au aflat, după cum nota Ohanesian în caietul său de spectacole, Yehudi Menuhin, Sir John Barbirolli, Carlo Felice Cilaro, David Oistrach, Marcel Mihalovici, Monique Haas, cronicari muzicali sosiți din străinătate, alături de Sigismund Toduță, Mihail Jora, Paul Constantinescu, Romeo Drăghici, Emanoil Ciomac. Iar seria „coincidențelor” surprinzătoare a continuat, pentru că, la 22 de ani

de la premiera pariziană, în seara de... 22 septembrie, Constantin Silvestri, emoționat și fericit să-și vadă visul împlinit, a dirijat spectacolul în care un public elevat a descoperit cu uimire și muzica superbă și interpretarea tulburătoare conferită de David Ohanesian rolului Oedipe, dar și splendoarea celorlalte roluri – pentru că Elena Cernei a realizat o adevărată creație în rolul scurt dar pregnant al Iocastei, Zenaïda Pally a conturat un incredibil Sfinx, cu o forță telurică, Ionel Tudoran a fost un Laios credibil, cu trăire dramatică, Nicolae Secăreanu a întrupat un teribil Tiresias, Alexandru Enăceanu a dat viață unui aspru Creon, Valentina Crețoiu a devenit o sensibilă Antigona, Ioan Hovorov a apărut, majestuos și sobru, în Marele Preot, George Mircea a susținut rolul Păstorului, Valentin Loghin a conferit căldură și sensibilitate personajului Phorbas, Ladislau Konya a creionat un Tezeu luminos, iar Jean Bănescu unui convingător Străjer, în timp ce Maria Săndulescu a creionat cu sinceritate rolul Meropa, iar corul a fost pregătit de Gheorghe Kulibin.

Entuziasmul greu de descris în cuvinte dar, paradoxal, deși premiera a fost precedată de nenumărate „vizionări” (găsindu-se mereu câte ceva de comentat sau criticat), la primul spectacol conducătorii de partid prezenți în sală au considerat că viziunea regizorală este mistică (în special în ultimul act), asemeni concepției enesciene, ceea ce a determinat interzicerea publicării oricărui comentariu în ziarele centrale sau în revistele culturale. Și totuși, la Cluj a apărut, în “Tribuna” nr. 39 din 27 septembrie, singura cronică, semnată de I. Văleanu. Iar spectacolul a fost retras din repertoriu după doar câteva reprezentații, deși Sir John Barbirolli afirma că “*Oedipe*-ul lui Enescu are lucruri pur și simplu uimitoare. Dramatismul său este de o forță aproape unică. *Oedipe* este o operă de mare valoare artistică internațională”, violonistul Yehudi Menuhin considera că “este o operă copleșitoare, evident una dintre cele mai mari compuse în ultima jumătate de secol”, iar pianista Nadia Boulanger exclama: „Cred că Enescu ar fi fost adânc fericit și satisfăcut de această realizare a lui *Oedipe*. De la primul până la ultimul, cântăreții, corul, orchestra, dansatorii, regizorul, decoratorul, direcția lui Silvestri (...) n-au preocupat nimic, nici entuziasmul, nici dragostea și nici munca pentru ca opera capitală a lui George Enescu să apară în adevărata ei lumină.”

Întristat, Constantin Silvestri a hotărât curând să plece din țară, purtând în suflet și amărăciunea interzicerii operei, dar și a „episodului” din luna august a anului 1959, când Emanoil Ciomac fusese solicitat la Uniunea Compozitorilor să prezinte un referat privind „gânduri despre concepția lui Enescu și filiația muzicii sale”, analizat desigur de vigilenții activiști de partid care, în nota aflată în arhivele PCR (secția „Propagandă și agitație”), menționau că „acest material e plin de idei mistice, naționaliste, cu aluzii la ‘miorismul’ lui Lucian Blaga.” Amuzant și aberant, în 27 septembrie, pe textul aceluiași articol erau adnotări precum „de inspirație legionară, ce mit?”...

„Odiseea” operei a continuat însă, pentru că în acel 1959, Mihai Brediceanu (care ascultase, alături de tatăl său, spectacolul parizian, pregătind apoi premiera românească alături de Silvestri, corectând chiar

acele fotocopii ale manuscrisului), a devenit, la rândul său, directorul Operei, primul gând fiind găsirea unei soluții de compromis pentru ca *Oedipe* să reîntre în repertoriul curent al teatrului. După demersuri multiple, propunând chiar să se modifice în parte textul ultimului act pentru a înlătura suspiciunea de “misticism” a adepților înfocați ai realismului socialist și ai ateismului, a avut imensa satisfacție să poată dirija, în 1961, în cadrul celei de a II-a ediții a Festivalului „Enescu”, reluarea acelei montări de vis care, din fericire, a rămas pe afiș până în anii ‘80 (când baritonul David Ohanesian s-a retras din activitatea de scenă), aplaudat deopotrivă în turnee de anvergură efectuate la Paris, Atena, Moscova etc.

După mai bine de un sfert de veac, basul Nicolae Florei, care abordase, la rândul său, rolul Oedipe în avanpremieră dirijată de Mihai Brediceanu și apoi în câteva reprezentații ce au urmat premierei, cântându-l pentru ultima oară în Festivalul din 1988, dar în concert, sublinia într-un interviu publicat de Luminița Vartolomei în „Contemporanul” din 18 noiembrie 1988, că „odată cu plecarea de la Operă a lui Constantin Silvestri, care cultiva în cel mai înalt grad respectul pentru textul componistic, au început să se opereze în partitură tăieturi după tăieturi. (...) S-a început cu câteva pasaje de după scena orbirii eroului (actul III), s-a continuat cu câteva pagini din actul IV, de după intrarea lui Tezeu... (...) E scris pentru bas, dar basul pe care îl avea în vedere Enescu era... Șaliapin. (...) Au urmat schimbări în text (de tipul replicii ‘zâne bune, zâne blânde’ – e vorba despre Eumenide – devenită ‘zile bune, zile blânde’) și în montare (aducerea în scenă a morții eroului, când ea trebuie să se petreacă departe de privirile oamenilor...), ceea ce diminuea considerabil – dacă nu chiar răstălmăcea – semnificația profundă a acestei meditații filozofice asupra confruntării omului cu destinul, încheiată cu victoria omului, spiritualizat prin suferință.”

Oedipe a învins destinul, dar superba producție a primei montări românești a avut un sfârșit trist și – din nou – nemeritat, pentru că, desigur uzată după decenii de folosire a decorurilor și costumelor, a fost considerată depășită și... casată. Au rămas doar amintiri, fotografii, un regret imens al regizorului, al solistului devenit emblematic pentru rolul principal, al tuturor celor care s-au implicat în realizarea spectacolului, al publicului deopotrivă. Și totuși, acea versiune din neuitatul 22 septembrie 1958 continuă să trăiască, pentru că din fericire a fost preluată „în direct” de Radiodifuziunea Română, astfel încât, după mai bine de o jumătate de veac, poate fi reascultată sau (re)descoperită de către cei de astăzi, în albumul discografic editat acum în condiții deosebite. Și astfel, măcar în parte, se poate spune că totuși, după o existentă fabuloasă și frământată, acel spectacol de referință a învins destinul...

Anca Florea

Oedipe remains, outside of Romania at least, a masterpiece that is still too little known and understood. In recent years important performances have taken place in Edinburgh, Berlin, Vienna, Cagliari, Toulouse and Barcelona which have helped to increase public awareness of Enescu's amazingly beautiful, emotionally rich and moving magnum-opus. The journey of discovery is set to continue with a new production planned for October 2011 in Brussels, where just weeks after Enescu's death in 1955 a concert performance was conducted by Charles Bruck. The premiere production on the stage of the Bucharest Opera within the 1958 'George Enescu' International Festival was an event of immense national cultural significance. This recording of that performance was long rumoured to exist but was thought lost, however this is happily not the case. Silvestri prepared the production with immense care and dedication, and it is a regret that he did not also conduct the famous Electrecord recording, which was taken over by Mihai Bredeceanu. Many of the singers such as David Ohanesian, Zenaida Pally and Elena Cernei became identified as the standard interpreters of their roles at the time, setting the standard that all later singers have been compared to. This CD set, along with the others in this series issued by Editura Casa Radio, will prove to be an important document in the history of performances featuring Enescu's music.

Evan Dickerson,
music critic and Board Member of the Enescu Society, London

Festivalul Internațional „George Enescu”, ediția 1, 1958

Luni, 22 septembrie 1958

Premieră la Opera Națională București

Oedipe
de/by
GEORGE ENESCU
CD 1

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

UCMR
R11AF081007199
AAD 268

RNF 11521/19.07.2011

©+© 2011, Radio România
Editura Casa Radio
www.edituracasaradio.ro

Actele/Acts 1, 2   75'19"

George Enescu despre Scena Sfinxului (din actul 2)/*about the Sphinx*
Scene (from the 2nd act)   **2'53"**

T.T. CD 1: 78'12"

Festivalul Internațional „George Enescu”, ediția 1, 1958

Luni, 22 septembrie 1958

Premieră la Opera Națională București

Oedipe

de/by

GEORGE ENESCU

CD 2

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

UCMR
R11AF081007199
AAD 268

RNF 11521/19.07.2011

©+© 2011, Radio România
Editura Casa Radio
www.edituracasaradio.ro

Actele/Acts 3, 4 76'24"

George Enescu despre compunerea
operei *Oedipe/about composing 'Oedipe' Opera*

1'03"

T.T. CD 2: 77'27"

TOATE DREPTURILE PRODUCĂTORULUI SĂE ALTORLOR SUNT REZERVATE. UTILIZĂRILE NEAUTORIZATE ALE ACESTEI INREGISTRĂRI PRIN COPIERE, INCHIRIERE, IMPRUMUT, PREZENTARE PUBLICĂ SAU TRANSMISIE RADIO ȘI TV SUNT STRICT INTERZISE ȘI SE PIEDEPESC CONFORM LEGII